

прибраха последни. Един дядо Маринко остана на мегданя, като че забравен от всички. Цялото село изведнъж утихна, пустинно и мъртво. Никакъв шум, никакъв глас. Като че в селото нямаше ни една жива душа. Дядо Маринко стоеше изправен сред мегданя, загледан на север към границата. Ръцете му бяха опрени върху патерицата, лицето му бледно, бялата му като сняг брада застилаше гърдите му. Неподвижен и мълчалив, старецът сякаш беше се преобразил: изглеждаше по-едър, внушителен и величествено спокоен. Като че това не беше жив човек, а някакво безмълвно и строго изваяние от камък.

Дядо Маринко гледаше към границата. Десетина конници по разни посоки влизаха вече в село. Те препускаха из кривите улички, някои влизаха в дворовете, като внимателно се оглеждаха на всички страни. Кучетата залаяха по различни места из селото и тук-там се появяваше и бързо изчезваше между къщите някой от тия конници, блясваше ярко на слънцето саблята му, или дългата му пика закачаше и разлюляваше надвисналите вейки на овошките. Селото оставаше все така безмълвно и пусто. Войниците се събраха на мегданя, запитаха нещо дядо Маринко и веднага пак така бързо се върнаха. Наскоро след това се зададе гъста и бляскава колона кавалерия. Ето вече близо са до самото село.